

[Korsgaard.]

Medlemmer har været betænkelige ved de meget store Bidrag, Statskassen maatte give til Teatrets Drift. Der har været forskellige Planer fremme. Den højtærede Undervisningsminister, som jeg finder har taget saare forstandigt paa den Opgave, der ligger for, har ved forskellige Lejligheder udtalt sig først for at prøve at drive det nye Teater sammen med det kongelige Teater og senere for at prøve at drive Dagmar-teatret sammen med det kongelige Teater. Begge disse Forslag blev — man kan maaske sige: naturligvis — af det store Flertal afvist som umulige. Alene af den Grund, at det altsaa var givet, at disse Planer ikke kunde gennemføres, er det rimeligt, at man ikke kunde vedblive at have saa stor Interesse for dem, men jeg vil dog gerne nu, sidste Gang der vil blive Lejlighed til at udtale sig om disse Planer, sige, at jeg føler mig ikke paa nogen Maade overbevist om, at det ikke havde været den rigtige Vej at gaa at leje en Scene. Thi derved vilde man have faaet sikker Grund under Fødderne med Hensyn til, om jeg saa maa sige, at kunne befolke to Tilskuerpladser. Nu springer man ind i det, og selvfølgelig faar man derved i mange Henseender, og navnlig med Hensyn til Udgifterne, noget, der er meget bedre end det, man vilde faa, hvis man gik frem paa den Maade, at man lejede en Scene først.

Den Mand, der fik Tanken, som det her foreliggende Forslag gaar ud paa, er jo den højtærede Minister for offentlige Arbejder, og han er blevet rost af mange. Jeg følger gerne min Ros til. Den Plan, som den højtærede Minister for offentlige Arbejder har undfanget — jeg kendte den allerede paa et meget tidligt Tidspunkt — har overstaaet den første Vanskelighed, i hvert Fald den Vanskelighed, som jeg troede maaske først vilde melde sig, nemlig den, at to Ministerier var nødt til at bøje sig ind under hinanden.

Jeg kunde meget vel have tænkt mig den Mulighed, at vi kunde have haft en Undervisningsminister, der vilde om ikke have sagt højt til sin Kollega, Ministeren for offentlige Arbejder, saa dog have handlet derefter: Hold du dine Fingre fra mit Omraade, det skal jeg nok selv passe. Dette har den højtærede Undervisningsminister ikke paa noget som helst Tidspunkt gjort, og rent menneskeligt forekommer dette mig ganske overordentlig tiltalende.

Det er mig ogsaa ganske overordentlig

tiltalende, at saa vidt jeg kan skønne, har heller ikke den højtærede Ministers Ministerium — og her kunde i Virkeligheden det samme have gjort sig gældende — paa noget som helst Tidspunkt stillet sig paa det Standpunkt: Det er en Sag, vi egentlig skulde løse, vi vanskeliggør dens Udførelse, for skal den udføres, vil vi gøre det. Ting i den Retning har, saa vidt jeg kan bedømme det, aldeles ikke fundet Sted, og det er mig en stor Tilfredsstillelse at kunne konstatere dette. Det er jo ikke saa helt ualmindeligt, at man i hvert Fald har den Fornemmelse, at forskellige Afdelinger indenfor det samme Ministerium har Vanskelighed ved at samarbejde paa en saadan Maade, som ønskeligt kunde være. Og naar vi nu her ser det mere udvidet, at to Ministerier har skullet samarbejde og har gjort det, er det mig en Tilfredsstillelse at kunne sige, at dette altsaa er gjort.

Det er imidlertid den højtærede Minister for offentlige Arbejders Fortjeneste, at han har bragt Sagen over det døde Punkt. Men hvad var det da, den højtærede Minister foreslog? Det er, at Radiofonien skal bygge en Bygning, som skal tilhøre Radiofonien. Mange Mennesker, som har givet sig af med at fortælle, hvor umuligt det foreliggende Forslag er, synes ikke at kunne begribe, at det jo netop er Kernen i hele Forslaget, at dette skal være en Bygning for sig alene.

Hvis det Samarbejde, der indledes for et vist Antal Aar, ikke holder, kan det nemlig ikke nytte, at man kommer som det ærede Medlem Fru Elna Munch og vil blande det kongelige Teaters nuværende Bygningsindretninger i en pêle-mêle ind i den nye Bygning. Det ærede Medlem vil mene, at begge Dele er dog Statens, om det saa bliver saadan eller saadan, er nogenlunde ligegyldigt. Men det er det ikke. Naar denne Sag overhovedet har en politisk Mulighed for at kunne gennemføres, er det jo saa afgjort, fordi det kongelige Teater, som hører under Undervisningsministeriet med Hensyn til alt andet end det, der hedder Reparationer paa det gamle Teater, er fuldkommen udenfor det Anlægsbudget, der er Tale om.

Naar man stiller sig det klart, tror jeg, at de fleste vil erkende, at saa er Opgaven simplificeret i høj Grad. Her kan der ikke være saa forfærdelig mange Muligheder at vælge imellem. Ethvert Forslag, som f. Eks. det Forslag, der er fremsat af Arkitekt Bunch, der blander de to Teaterbygninger sammen, maa paa Forhaand betragtes som liggende udenfor det, der er hele Lovforslagets Forudsætning. Holder man altsaa